

all min wackra egendom Som högt värderas kan,
Dch kom ej ut en enda flut Att lunda om en hand.

25. Men detta war en egendom Som fäder
skrapat hop, I kister sju och wäggar full, Som
brann upp alltihop, Då hustru, barn och äfwen
jag Blef alla utan klär, Dch hela Torsås socken
wet Att detta sanning är.

26. Betrakten dessa rader wäl Då ser I hur
jag mått, Att lyckan min har varit klen Dch kräfte-
gången gått, Men jag ändå nu tackar Gud För
allt hwad jag har fått, En mulen och en klarer
dag De har med tiden gått.

GS 1589

En ny, men bedröflig

W I S A

om 6 stora Eldswådor i Wexjö Stad, den sista
1843 den 31 Oktober, då fjorton hundra
menniskor blefwo på 18 timmar huswilt
la, som Djuren i skogarna.

Börjas sålunda:

Dch uselhet hwar skall wi fly.

Spunges under egen och lätt melodi.

Uppsatt af

Lullson Måsborg.

(Fjerde upplagan.)

2.

WEXJÖ, 1844. Uti f. d. Rask's Boktryckeri.

Gåben är wäl men
i skriften finns gån
har i Måsborgs wägar.

Jönas Lärre af
Kall Roos.

Dch uselhet hwar skall wi fly, Stor jemmer wi
nu ser, En eld upptändes i vår stad Som bles
mer och mer, Han börjades hos Areschoug Uti ett
ytterhus, Om qvällen flockan 9 war Bles hela går-
den ljus.

2. När attanhundradfyrtitre Oktobers sista dag,
Då folket ämnat gå till ro Dch sofwa med behag,
Men bles på gator skrik och rop Uti hwarenda
vrå, Ej någon man då sömnig bles Ej heller
sofwa få.

3. Som flygande så kom der fram, Tre sprute-
wagnar god, Dch watten kom från alla håll Som
en uppstämder flod, Ty Prester, herrar och allmog'
De buro så på så, Gården bles full med watten
och folk, Men wille ej förslå.

4. Strax ringare i tornet upp, 3 klokor kom i gång, Betraktas kan om nattetid Att höra deras klang, Hur ryfeligt det wara kan Så långt som ljudet råkt, Som tyktes höras många dar Sen elden han war släckt.

5. All möda icke sparades Som menniskor kan se, Ty herrarna med iswert mod Som slafwar gingo de, De arbetade med omsorg För hela stadens wäl, Men lågorna tog öfwerhand Och halp ej menfko-träl.

6. En moder på den ena arm Ett litet barn hon bär, Kanhända wid den andra hand 2 eller 3 der är, De fråga mor hwar skall wi gå, Med tårefulla kind, Hwar skall wi nu få hus igen, Att wi få komma in.

7. Kring 14 hundra menniskor På 18 timmar war Huswilla som ett djur i skog Det ingen boning har, 205 i gamla bok Den 12 wersen der Den påfar nu för Wexjö stad Ty folket huswillt är.

8. Wi måst gå från båd' hus och hem, Liksom ej komma igen, Att taga afsked ifrån dem Det frestar ögonen, Att komma ut mot natten kall Ej weta någon wrå Som man i hastighet kan få Och blott wid dörren stå.

9. Då nu allt hopp platt ute är Och arbete ej halp, Så fördes aller egendom På lyckor öfwer

allt Ur staden ut i skumma natt Och berga som de kan, Alls inga låsar hindra der Det låg för tjufwahand.

10. Nu 60 handtwerkare Som ingen werkstad har Förlorat har sitt näringsfång Och blott har händer qwar, Men plats ej har att bruka dem Att föda barn och mor, Så träffas der en fattigdom På många ställen stor.

11. Då 10 stycken Handlande Som hade rörelse Blef rnbade med allt sitt gods Sen bo hos främmande, Begwämlighet förloras då På hwar-jehanda sätt, Att komma i sitt förra stånd Det går wißt ej så lätt.

12. Xerxes, en förmögen man Stort krig han laga till, En million befalte han Att gå dit som han will, Men ödet sitt det kunde han Alls intet emotstå, Ej heller nå'n i Wexjö stad Sitt öde komma frå.

13. Betraktas kan nu näringen Snart sagdt för hela staden, I synnerhet den fattige Som had' ej mera för dagen, Då lifnas kan Jerusalem Der swårt om bröd wi hört, Ty alla som i staden war De hade sitt utfört.

14. Rifeligen kom då in Från landets herrar god. De skänkte in då laß på laß När sta'n i

hunger stod, Födämne kom från alla håll Och pengasummor stor De postlajoner förde dit Som mellan städer for.

15. Och när de hunnit dela så Att tomterna fått lag, Så tarfwas materialer in Af hwarjehanda slag, Ty penningen, en wandringsman, Som går ur hand i hand, En arbetskarl will dagspeng ha Swad han förtjena kan.

16. Och när de sedan bygga will Blir ej i samma fjät, Ty staden får en annan form Ut af Hans Majestät, Att icke blifwa nu så trång Som den har varit förr, Han flyttas ut på trenne håll Och blir nu mycket större.

17. Werjö skall wara först uppbyggd I Dlof Skötkangs tid, På 12 hundrad och 76 Uppbränd af Danska krig, Och femtonhundrad 70 tal Blef hela denna stad I aska lagd med egendom, Som Tunell skrifwit har.

18. När 17 hundratalet war, I Maj tjug'ni-onde, Afbrände kyrkan och så mer Som Sigfrid grundade, Det war omkring ett tusen år Som hon då stått, Och äfwen orgewerket då En ledsam ända sått.

19. För något öfwer fyrti år Som många minnas än, Då halftwa sta'n i aska låg Och pi-

porna igen På samma tomter då som nu, En brä-ne lifna kan, Och swära tider äfwen war, Helst för en fattig man.

20. Nu attanhundratalet war och 38 till Då 700 menniskor på samma sätt huswill, Och Lazarrettet blef uppfylld Med frusna lemmar der, Ty kölden war i högsta grad, Der höggas af många tår.

21. Hans Maj:t kan ej tadgas nog Som är wår landets far, En siffra 3 med 4 noll Riksdaler banco war, Som han med kurir sände ner Uti den förste stöd, Med helsning ej förlora mod Uti sin stora nöd.

22. Om jag för mycket skrifwet har Så bedes om ursäkt, Då skall det tagas raft förbi Och ej i trycket wäckt, Ty jag sett fem och sjutti år Och är olärder man, Men jag tycks i min ålderdom Att wisan går wäl an.

23. Eldswådor känner jag igen Ty den mig gästad har, När attanhundrade och sju I elste wecka war, Då Ladugård med 16 krät Som varit boställ min, Då benen jag fick plocka upp Med tårar uppå kind.

24. Tänk attanhundratjugutwå Juni tretionde, Då alla mina boningshus I aska jag fick se, Med